

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 241/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. G., T., zastúpeného JUDr. Ing. M. Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To/13/2011-485 z 28. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2011 doručená sťažnosť D. G., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len krajský súd“) č. k. 3 To/13/2011-485 z 28. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odsúdený na tom skutkovom základe, *«že v priebehu dňa 2. októbra 2008 prevzal od neznáameho muža v H. balíček s drogami s tým, že neznámy muž sa mu neskôr ozve, po príchode do okolia T. na motorovom vozidle Škoda Felicia, ktoré viedol J. L., bol približne o 18.18 hodine za obcou Z. kontrolovaný hliadkou KR PZ T., Krajský dopravný inšpektorát v T., pričom pri vykonaní bezpečnostnej prehliadky dobrovoľne okrem iných vecí odovzdal tri zatavené injekčné striekačky a mikroténové vrecko s rozmermi 16x27 cm, ktoré striekačky obsahovali 2013 mg 100% metamfetamínu čo zodpovedá 50-101 obvykle jednorazovým dávkam drogy, 2298 mg 100% metamfetamínu čo zodpovedá 57-115 obvykle jednorazovým dávkam drogy, 2037 mg 100% metamfetamínu čo zodpovedá 51-102 obvykle jednorazovým dávkam drogy a v mikroténovom vrecku bolo 39162 mg 49,60%-ného metamfetamínu s obsahom 19425 mg absolútneho metamfetamínu čo zodpovedá 486-971 obvykle jednorazovým dávkam drogy, hodnota drogy predstavovala cca. 193.200,-- Sk (6.413,- Eur), pričom metamfetamín je látka zaradená v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok, teda neoprávnene prechovával omamnú látku, psychotropnú látku a Čin spáchal vo väčšom rozsahu.*

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie, v rámci ktorého Obžalovaný (resp. jeho Obhajca) okrem iného viackrát namietal, že nebola spoľahlivo zistená a preukázaná hodnota drogy, ktorú mal Obžalovaný mať pri sebe a rovnako, že nebolo nijako preukázané úmyselné zavinenie Obžalovaného a už vôbec nebolo preukázané v tom smere, že Obžalovaný chcel drogy predat' po jednotlivých dávkach, resp. ich množstvo akokoľvek rozdeliť a predat' po častiach. Obžalovaný (resp. jeho Obhajca) poukazoval na to, že je rozdiel medzi cenou jednorazovej dávky na čiernom trhu a medzi cenou väčšieho množstva drogy (predávanej ako celok za „veľkoobchodnú cenu“) na čiernom trhu.

Obžalovaný namietal, že nemožno použiť postup, pri ktorom sa hodnota zaistenej drogy stanoví tak, že sa jednoducho vynásobí množstvo jednorazových dávok, ktoré možno zo zaisteného množstva vyrobiť, a ktoré vyplýva zo znaleckého posudku s cenou

jednorazovej dávky zistenou Národnou protidrogovou jednotkou, nakoľko táto nevie povedať, či pojem jednorazovej dávky (ktorá sa predáva na čiernom trhu) je totožný s pojmom obvykle jednorazovej dávky (určenej znaleckým posudkom). V závere správy Prezídia Policajného zboru. Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Národnej protidrogovej jednotky (č. l. 120) sa pritom uvádza, cit. „Predpokladom je, že množstvo drogy na čiernom trhu predávané ako dávka zodpovedá jednorazovej dávke drogy uvedenej vo Vašej žiadosti.“.

Napriek tomu, že kvalifikačný znak - „rozsah činu“, na základe ktorého môže byť konanie Obžalovaného subsumované pod skutkovú podstatu podľa § 172 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona, musí byť preukázaný správne a bez akýchkoľvek pochybností, prvostupňový súd v tomto smere nevykonal žiadne dôkazy a v odôvodnení Rozsudku vôbec neuviedol prečo tieto dôkazy nevykonal a ani sa nevysporiadal s námietkami (obranou) Obžalovaného.

Vzhľadom na to, že cenu jednej „dávky“ Národná protidrogová jednotka stanovuje na základe koncového užívateľa, pričom neskúma množstvo ani čistotu dávky, je nepochybné, že Národná protidrogová jednotka a znalec nemusia chápať (a ani nechápu) pojem obvykle jednorazovej dávky totožné, a teda hodnotu zaistenej drogy nemožno vypočítať jednoduchým vynásobením ceny dávky na čiernom trhu a množstva obvyklých jednorazových dávok, ktorým možno zaistenej drogy zodpovedá.

Ani s týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd v rámci konania vôbec nezaoberal a v odôvodnené Rozsudku ich nevysvetlil a žiadnym spôsobom neodôvodnil. Napriek tomu prvostupňový súd uznal Obžalovaného za vinného ako je uvedené vyššie, t. j. podľa tzv. „kvalifikovanej“ skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

Obžalovaný (resp. jeho obhajca) podal proti Rozsudku odvolanie, v ktorom a následne aj na verejnom zasadnutí okrem iného opätovne poukázal na to, že hodnota zaisteného množstva drog nebola spoľahlivo zistená a preukázaná a opätovne uviedol, že Obžalovaný nemal v úmysle drogy predávať po častiach, a teda postup pri výpočte hodnoty drogy bol nesprávny. Obhajca na verejnom zasadnutí predložil súdu Výročnú správu o stave drogovej problematiky na Slovensku za rok 2008 (vydanú Úradom vlády Slovenskej republiky, Generálnym sekretariátom Výboru ministrov pre drogové závislosti a kontrolu drog, Národným monitorovacím centrom pre drogy), z ktorej vyplýva, že „veľkoobchodná“

cena 1cm³ pervitínu (metamfetamínu) sa v SR pohybovala od 600,-- Sk do 2 400,--Sk, čo v danej veci predstavuje hodnotu drogy od cca. 15 500 do 62 000 Sk, pričom ako zdroj informácií sa uvádza Národná protidrogová jednotka. V tejto súvislosti obhajca poukázal opätovne i na to, že nebolo preukázané, že Obžalovaný chcel zadržané drogy predať po častiach, ale (ak vôbec úmyselné zavinenie preukázané bolo), treba vychádzať zo zásady „in dubio pro reo“ a predpokladať, že zadržané drogy mali byť odovzdané (predané) ako celok, a teda pri stanovení ich hodnoty, vychádzať z „veľkoobchodnej ceny“. Navyše i z výpovede Obžalovaného, ktorú i odvolací súd cituje v odôvodnení svojho Uznesenia vyplýva, cit., ... viezol ho pre ľudí, ktorí ho mali ďalej predávať...“.

Odvolací súd sa s týmito tvrdeniami obhajoby nijako nevysporiadal a ani s k ním nevyjadril v odôvodnení Uznesenia a vôbec neuviedol, prečo na ne neprihliadal, resp. prečo tieto ako dôkaz opomenul. V odôvodnení Uznesenia iba uvádza, cit. „Uvedené zistenia nie sú pritom v rozpore ani s hodnotami (cenami) pervitínu na čiernom drogovom trhu uvedenými vo výročnej správe predloženej v odvolacom konaní obhajcom obžalovaného, podľa ktorej cena jednej dávky pervitínu v Bratislavskom, Západoslovenskom, Stredoslovenskom a Východoslovenskom kraji sa v roku 2008 pohybovala v rozmedzí od 200 až do 600 Sk, z čoho vyplýva, že priemerná cena jednej dávky nie je nižšia ako 300 Sk zistená okresným súdom.“. Takéto odôvodnenie však nemožno považovať v žiadnom prípade za uspokojivé, pretože ako sme už uviedli námietky obhajoby smerovali voči tomu, že v danom prípade nemožno uvažovať o cene za jednorazovú dávku ale je nevyhnutné vychádzať u ceny za celé zadržané množstvo drogy. K tomu sa odvolací súd nevyjadril, a námietky arbitrárne odignoroval, hoci správne posúdenie hodnoty zadržanej drogy malo na predmetnú vec zásadný význam, keďže v prípade ohodnotenia drogy podľa veľkoobchodnej ceny, by táto bola nižšia ako 80 000,-- Sk, a teda by nešlo o kvalifikovanú skutkovú podstatu.».

Sťažovateľ uviedol, že: «v rámci prvostupňového konania ako aj druhostupňového konania predložil súdom argumentáciu týkajúcu sa stanovenia hodnoty zadržanej drogy, tak ako sme uviedli v časti I. tejto Sťažnosti, s ktorou sa ani prvostupňový ani druhostupňový súd v rámci Rozsudku a/alebo Uznesenia žiadnym - a už vôbec nie presvedčivým -

spôsobom nevyporiadal, resp. oba sudy tieto argumenty Sťažovateľa arbitrárne odignorovali.

Jednou zo záruk spravodlivého súdneho rozhodnutia je aj právo na jeho odôvodnenie. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, lebo je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, a že rozhodovanie súdov je kontrolované verejnosťou.

Sťažovateľ má za to, že Krajský súd v Trenčíne sa vyššie uvedenými determinantmi a princípmi právneho štátu (riadnym zdôvodnením Uznesenia v zmysle práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces) neriadil, a preto je Uznesenie arbitrárne a neodôvodnené, čím bolo jednoznačne porušené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.

O arbitrárnosti a utilitárnosti rozhodovacieho procesu odvolacieho súdu svedčí aj skutočnosť, že odvolací súd (ako súd vyššej inštancie u ktorého sa a priori predpokladá vyšší stupeň nadhľadu, nezaujatosti a najmä odbornosti) miesto toho, aby sa vyjadril in medias res, t. j. k Sťažovateľom uvádzaným argumentom pokiaľ ide o stanovenie hodnoty zaistenej drogy, radšej absolútne redundantne a arbitrárne uvádza, cit: „Uvedené zistenia nie sú pritom v rozpore ani s hodnotami (cenami) pervitínu na čiernom drogovom trhu uvedenými vo výročnej správe predloženej v odvolacom konaní obhajcom obžalovaného, podľa ktorej cena jednej dávky pervitínu v Bratislavskom, Západoslovenskom, Stredoslovenskom a Východoslovenskom kraji sa v roku 2008 pohybovala v rozmedzí od 200 až do 600 Sk, z čoho vyplýva, že priemerná cena jednej dávky nie je nižšia ako 300 Sk zistená okresným súdom.“.

V tejto súvislosti poukazujeme i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 To 17/2003, z ktorého vyplýva povinnosť súdu v trestnom konaní zisťovať najnižšiu a nie akúkoľvek cenu za ktorú sa daný druh drogy predáva tak, aby mohol byť s určitosťou prijatý záver vyjadrený v skutkovej vete rozsudku o hodnote zaisteného množstva drogy.».

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Právo D. G., bytom: T., na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. februára 2011 č. k. 3 To/13/2011-485 porušené bolo.

Právo D. G., bytom: T., na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. februára 2011 č. k. 3 To/13/2011-485 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. februára 2011 č. k. 3 To/13/2011-485 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť D. G., bytom: T., trovy konania v sume 261,82 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. M. Ž., advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu a spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa čl. 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jedným z ťažiskových argumentov sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o neodôvodnení rozhodnutia z dôvodu určenia správnej ceny drogy, ktoré má zásadný význam pre právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, aby zistil, či jeho účinky sú zlučiteľné s ústavou a medzinárodným dohovorom, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú o občianskoprávných a trestných veciach.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky.

Úlohou všeobecných súdov je predovšetkým interpretácia a aplikácia zákonov, kým úloha ústavného súdu spočíva v kontrole zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8 T 162/2009 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, či držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Sťažovateľ využil možnosť podať opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval krajský súd v konaní sp. zn. 3 To/13/2011.

Krajský súd postupoval podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku a preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine treste, ako aj správnosť skutkových zistení, ktoré boli výsledkom dokazovania okresného súdu.

Krajský súd uviedol, že *«Vo veci vykonané dôkazy spoľahlivo preukazujú, že obžalovaný D. G. dňa 2. 10. 2008 od muža, ktorého meno odmietol prezradiť, prevzal v H. balíček s drogami, ktoré mal uložené vo vreckách svojej oblečenej látkovej bundy a prevážal v osobnom motorovom vozidle, pričom toho istého dňa asi o 18.18 hod. pri vykonaní bezpečnostnej prehliadky dopravnou hliadkou KR PZ T. dobrovoľne odovzdal tri zatavené injekčné striekačky a mikroténové vrecko s rozmermi. 16x27 cm s obsahom metamfetamínu. Obžalovaný vo svojich výpovediach zo dňa 7. 5. 2009 v procesnom*

postavení obvineného i zo dňa 2. 10. 2008 v procesnom postavení podozrivého priznal nielen to, že vo vreckách svojej látkovej bundy mal tri injekčné striekačky, každú s obsahom 5 ml pervitínu a plastové vrecko rovnako s obsahom pervitínu, ktorého presné množstvo nevedel, ale aj to, že všetok pervitín bol jeho a viezol ho pre ľudí, ktorí ho mali ďalej predávať a ktorých mená odmietol uviesť. Zo zistení a záverov znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu policajného zboru B. z odvetvia kriminalistickej toxikológie, o správnosti ktorého nie sú pochybnosti, je pritom preukázané, že tri injekčné striekačky odovzdané obžalovaným obsahovali jednotlivo: 4168 mg 48,3 %-ného metamfetamínu s obsahom 2013 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu vo forme bázy zodpovedajúceho 50 až 101 obvykle jednorazovým dávkam drogy, 4202 mg 54,7 %-ného metamfetamínu s obsahom 2298 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu vo forme bázy zodpovedajúceho 57 až...5 obvykle jednorazovým dávkam drogy, 4157 mg 49,0 %-ného metamfetamínu s obsahom 2037 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu vo forme bázy zodpovedajúceho 51 až 102 obvykle jednorazovým dávkam drogy a mikroténové vrecko obsahovalo 39163 mg 49,6 %-ného metamfetamínu s obsahom 19425 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu vo forme bázy zodpovedajúceho 486 až 971 obvykle jednorazovým dávkam drogy. Podľa vyjadrenia riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky, Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ pri približnej cene 300 Sk za jednu obvykle jednorazovú dávku tejto drogy hodnota 50 až 101 dávok drogy predstavovala 15.000 Sk až 30.300 Sk (497, 91 Eur až 1005,78 Eur), hodnota 57 až 115 dávok drogy predstavovala 17.100 Sk až 34.500 Sk (567,62 Eur až 1145,19 Eur), hodnota 51 až 102 dávok drogy predstavovala 15.300 Sk až 30.600 Sk (507,87 Eur až 1015,73 Eur) a hodnota 486 až 971 dávok drogy predstavovala 145.800 Sk až 291.300 Sk (4839,67 Eur až 9669,39 Eur). Na podklade týchto záverov okresný súd v napadnutom rozsudku správne zistil nielen minimálne množstvo (rovnako aj maximálne množstvo) obvykle jednorazových dávok metamfetamínu - 644 dávok (50+57+51+486), ktoré by bolo možné z obžalovaným prechovávanou drogy vyrobiť a realizovať na „čiernom drogovom trhu“, ale aj ich celkovú minimálnu hodnotu v roku 2008 vo výške 193.200 Sk, t. j. 6.413 Eur (15.000 + 17.100 + 15.300 + 145.800). Toto množstvo a hodnota zaistených dávok drog teda výrazne, viac ako dvojnásobne prevyšuje hodnotu 2660 Eur, ktorá z hľadiska § 125 ods. 1 Tr. zák. je rozhodným zákonným kritériom pre záver „o spáchaní činu vo väčšom rozsahu“

a odôvodňuje použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. Uvedené zistenia nie sú pritom v rozpore ani s hodnotami (cenami) pervitínu na „čiernom drogovom trhu“ uvedenými vo výročnej správe predloženej v odvolacom konaní obhajcom obžalovaného, podľa ktorej cena jednej dávky pervitínu v Bratislavskom, Západoslovenskom, Stredoslovenskom a Východoslovenskom kraji sa v roku 2008 pohybovala v rozmedzí od 200 až do 600 Sk, z čoho vyplýva, že priemerná cena jednej dávky nie je nižšia ako 300 Sk zistená okresným súdom.».

Na základe týchto zistení krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol.

Vychádzajúc z uvedených konštatovaní krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa zaoberal s námietkou, ktorá je predmetom posúdenia pred ústavným súdom.

Preskúmanie uznesenia krajského súdu ústavným súdom nepreukázalo, že by boli porušené garancie a záruky poskytnuté ústavou a medzinárodnou zmluvou pre spravodlivý proces.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (IV. ÚS 233/04), t. j. právo na spravodlivý proces.

Obsah tohto práva nedáva účastníkovi záruku, že trestné stíhanie skončí právoplatným rozhodnutím v jeho prospech.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach podliehajúcich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

K porušeniu ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07) alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu z týchto a ani inú neuvedenú skutočnosť, na základe ktorých by mohol konštatovať, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené základné práva sťažovateľa.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011